

[Westermann.]

Klagerne over for sen Udrustning er berettigede, og det har vi jo ogsaa den højtærede Handelsministers Erkendelse af.

Da saa „Storebjørn“ endelig kommer ud den 31. om Eftermiddagen, afsendes den, som jeg nu erfarer, paa Trods af Anmodningen fra Trafikministeriet til Aarhus, hvor den en Time umiddelbart før, Damperen skal gaa fra Aarhus med Passagerer til København, beordres fra igen og sendes ned til Store Bælt. Der synes her at være nogen Løshed i Dispositionerne, og der synes at have været nogen Forvirring i hele Dispositionen over Isbryderne, men det skyldes maaske det stærke Pres, der fra alle Sider dengang blev rettet imod Handelsministeriet, grundet paa, at Isbryderne ikke havde været ude i Tide. Men den 2. Februar, den Dag „Storebjørn“ gik paa Grund paa Refsnæs, laa „Isbjørn“ endnu ude paa Holmen og var ikke klargjort, den kom først ud samme Dags Eftermiddag.

„Isbjørn“ blev altsaa liggende til den 2. Februar, skønt man allerede havde haft Is i Farvandene fra den 22. Januar, hvor „Lillebjørn“ og „Stærkodder“ gik ud; med andre Ord, der havde dengang været Is i Farvandene, i hvert Fald i Smaalandshavet og i Limfjorden, i en halv Snes Dage, og det er da ganske naturligt, at der fra Søfartens Side rettes en skarp Kritik særlig mod dette Forhold.

Som jeg allerede har nævnt, og som den højtærede Handelsminister jo ogsaa gjorde Rede for, betales der en aarlig Isafgift af alle Skibe paa over 100 Tons, som indklarerer i dansk Havn mellem den 15. December og den 31. Marts, og det maa være Meningen, at de Skibe, der befarer danske Havne, ogsaa skal have noget ud af de Penge, de her betaler, og betaler, uanset om det er Isvinter eller ej. Men overalt, navnlig paa hele den jyske Østkyst, laa Masser af Dampere og Fartøjer fast i Isen, baade for Ind- og Udgaende, ved Hals og i Aarhusbugten, ved Hjarnøsund ud for Horsens og mange andre Steder, og det paaførte selvfølgelig Skibsfarten overordentlig store Tab foruden de Tab, der paaførtes de handlende rundt omkring i de paagældende Byer.

Ogsaa fra Provinshavnene, som jo ved deres Tilskud til „Lillebjørn“, i sin Tid ved Bygningen af den og ved det aarlige Tilskud paa 108 000 Kr. har betalt deres Afgift, har der været rettet en meget skarp Kritik af, at „Lillebjørn“ blev anvendt ude i Farvandene og ikke anvendt der, hvor den rettelig skulde yde Tjeneste, nemlig ved de Provinshavne, som afholder den væsentligste

Del af Udgifterne ved Driften af denne Isbryder. Udgifterne ved Driften af „Lillebjørn“ og Afskrivningen er budgetteret til 135 000 Kr., og da der oprindeligt blev udredet 120 000 Kr. af Provinshavnene, vil det med andre Ord sige, at Statens Tilskud kun har andraget 15 000 Kr. — største Parten er betalt af Provinshavnene.

Jeg skal ikke gentage alle de mange og meget kraftige Klager, der er kommet. Det er ikke blot i Oppositionspresen, men det er ogsaa i den højtærede Handelsministers Presse, i Regeringspartiernes Presse, at der er kommet meget skarpe Angreb paa de Dispositioner, der er blevet truffet vedrørende „Lillebjørn“. Jeg skal nævne Formanden for Aalborg Handelsstands Forening, Konsul Abels Kritik i Aalborg-Aviser, hvor han udtrykkelig henviser til, at der allerede den 5. December var sket Henvendelse til Handelsministeriet om at faa Assistance op til Aalborg — eventuelt at faa stationeret en Isbryder deroppe. Men intet, overhovedet intet blev gjort, og da Isen saa satte ind og lukkede fuldstændig, var der ingen Isbryder til Assistance for Limfjordsbyerne, som betaler en meget væsentlig Del af Driftsudgifterne for „Lillebjørn“. Og i „Jyllandsposten“ for den 6. Februar udtaler Konsul Abel, at Isbryderskandalen er en national Skandale.

Andre Steder rundt fra Landet ser man ligeledes Kritik. Jeg skal blot nævne den Kritik, som er rejst af Borgmesteren i Rudkøbing, Borgmester Marinus Larsen, som angiver i „Langlands Avis“ af samme Dato, at han Gang paa Gang har henvendt sig til Statens Isbryderledelse, men at det har været umuligt at raabe den op, og han betegner i en indsendt Artikel, underskrevet af ham selv, det som en skandaløs Betjening af en afspærret Landsdel og paapeger, hvorledes Langeland gennem ca. 14 Dage har været uden regelmæssig Forbindelse med Omverdenen, hvad angaar saavel Post- som Personbefordring, og at det er en Udskillelse fra det øvrige Samfund af 20 000 Mennesker og en Vanskeliggørelse af alt Erhverv, navnlig for Landbrugserhvervet, som ikke har kunnet komme af med Landbrugsprodukterne, hvorved store Dele blev ødelagt. Selv om Rudkøbing kun betaler ca. 1 000 Kr. til „Lillebjørn“, kommer man ikke uden om, at det er en Statsopgave at holde Forbindelsen mellem Landsdelene ved lige, og jeg synes, at ikke mindst det Forhold, her paaklages, nemlig at der ikke er sørget for at opretholde Forbindelsen med Langeland, med Rette kan underkastes Kritik.

Den højtærede Handelsminister er-